

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 8, 2023

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:445](#) 24-03-2023

Om te kwalificeren als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW is geen uitsluiting van het formele bestuur vereist

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:455](#) 24-03-2023

Beroep op artikel 358a Fw mogelijk na verlening schone lei maar voor formeel einde WSNP

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:2626](#) 28-03-2023

Vader en dochter aansprakelijk voor het boedeltekort van een transportbedrijf en oplegging bestuursverbod

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:2519](#) 23-03-2023

Vordering uit hoofde van verbeurde dwangsommen kan gelden als steunvordering

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:2513](#) 21-03-2023

Op basis van een naar Duits recht na beslaglegging verkregen pandrecht kan de beslaglegger zich met voorrang verhalen op de executieopbrengst van de geëxecuteerde zaken

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:552](#) 17-01-2023

Hof laat omzetting surseance in faillissement in stand

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:4775](#) 03-04-2023

Afwijzing verzet tegen faillietverklaring: niet gehandeld namens bv i.o.

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2023:1152](#) 24-03-2023

Belastingdienst weigert medewerking aan buitengerechtelijk akkoord; misbruik van recht?

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:1681](#) 23-03-2023

Homologatie WHOA-akkoord van drie groepsvennootschappen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:1401](#) 16-03-2023

Verhouding tussen kort geding en de procedure van artikel 69 Fw

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:5221](#) 14-12-2022

Bestuurders zorgonderneming aansprakelijk voor het tekort in het faillissement

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:3858](#) 28-09-2022

Aansprakelijkheid voor boedeltekort en bestuursverbod wegens gebrekkige administratie

RECHTSPRAAK

Verhouding tussen kort geding en de procedure van artikel 69 Fw

Geen gronden tot schorsing van tenuitvoerlegging van in kracht van gewijsde gegaan arrest en afwijzing van gevorderde voorlopige voorzieningen wegens doorkruising van systeem Faillissementswet.

In het onderhavige kort geding doet de failliete Eurocommercetopman Ger Visser samen met zijn partner opnieuw een vergeefse poging om de executieverkoop en levering van zijn woonhuis door zijn curator tegen te houden. De onderwerpelijke woning is eigendom van Visser, die op 27 november 2012 in staat van faillissement is verklaard, en behoort aldus tot de boedel. Visser en zijn partner hebben zich van meet af aan tegen de executie van de woning verzet. In een eerdere bodemprocedure heeft de partner zich beroepen op een met Visser op 28 juli 2009 gesloten overeenkomst voor levenslang gebruik, althans huur van de woning. Na afwijzing van de vorderingen van de partner in eerste aanleg (rechtbank Gelderland 7 augustus 2019, ECLI:NL:RBGEL:2019:6360) heeft het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden de gebruiksovereenkomst bij arrest van 6 april 2021 nietig verklaard en de partner van Visser veroordeeld om op straffe van een dwangsom mee te werken aan de verkoop, en de woning te ontruimen binnen twee dagen na betekening van een koopovereenkomst door de curator.

Op basis van een ingekomen bod van € 1,25 miljoen heeft de rechter-commissaris op 30 januari 2023 toestemming voor onderhandse verkoop verleend. Nadien, op 12 februari 2023, heeft een derde de curator een bod gedaan van € 1,225 miljoen, waarbij is aangegeven dat Visser en zijn partner na levering in de woning zouden mogen verblijven. Na de advocaat van Visser te hebben laten weten dat er nog geen koopovereenkomst was, is op basis van het bod van € 1,25 miljoen op 15 februari 2023 alsnog getekend. Dit heeft de curator de advocaat van Visser op 16 februari 2023 laten weten. Diezelfde dag heeft de derde diens bod verhoogd tot € 1,275 miljoen, waarna Visser en zijn partner de rechter-commissaris op 17 februari 2023 op de voet van artikel 69 Fw hebben verzocht om de curator te verbieden de woning te verkopen en/of te gebieden om de koopovereenkomst te ontbinden, alsmede hem te gebieden om de woning aan de derde te verkopen. Die verzoeken zijn op 20 februari 2023 afgewezen, waartegen het hoger beroep nog loopt ten tijde van de onderhavige beschikking.

Visser en zijn partner vorderen in de onderhavige procedure onder meer schorsing van de tenuitvoerlegging van het arrest van 6 april 2021 en onmiddellijke voorzieningen van gelijke strekking als de verzoeken die op grond van artikel 69 Fw aan de rechter-commissaris zijn gedaan – dat wil zeggen verbod tot verkoop en/of gebod tot ontbinding en gebod tot verkoop aan de derde. (De vorderingen ex art. 843a Rv kunnen voor doeleinden van deze bijdrage buiten beschouwing blijven.) Visser was geen partij in de procedure die heeft geleid tot het hofarrest van 6 april 2021 en is om die reden in de schorsingsvordering niet-ontvankelijk. Zijn partner is op haar beurt bij gebrek aan rechten ten aanzien van de woning niet-ontvankelijk in de overige inhoudelijke vorderingen.

In r.o. 5.3 zet de voorzieningenrechter het toetsingskader van HR 22 april 1983, ECLI:NL:HR:1983:AG4575 (*Ritzen/Hoekstra*) voor schorsing van de tenuitvoerlegging van in kracht van gewijsde gegane uitspraken uiteen. Volgens de partner van Visser is sprake van een juridische misslag, omdat het hof in zijn arrest van 6 april 2019 zou hebben miskend dat het faillissement van Visser onrechtmatig zou zijn. Visser zou voornemens zijn een en ander in een tegen de curator aanhangig te maken procedure voor recht te laten verklaren. De voorzieningenrechter gaat aan deze stellingen voorbij met de vaststelling dat het faillissement van Visser een gegeven is – rechtmatig of niet – zodat het hof geen juridische misslag heeft gemaakt. De stelling dat de curator de *Maclou*-norm zou hebben geschonden door de woning niet tegen het hoogste bod en de gunstigste voorwaarden te verkopen, kan niet worden beoordeeld binnen voornoemd toetsingskader (r.o. 5.6 en 5.7) en ook van een dreigende noodtoestand is naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen sprake (r.o. 5.8 en 5.9). De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt zodoende afgewezen.

Vanuit faillissements(proces)rechtelijk perspectief is met name het oordeel van de voorzieningenrechter relevant over de samenloop van de gevorderde ver- en geboden enerzijds en de verzoeken van gelijke strekking in de nog aanhangige procedure ex artikel 69 Fw anderzijds. De curator heeft aangevoerd dat de gevorderde voorzieningen niet thuishoren in dit kort geding, maar in een 69-procedure. De voorzieningenrechter gaat hierin mee en oordeelt na bespreking van de wettelijke taak van de curator, waartoe tegeldemaking van het actief ontegenzeggelijk behoort, en het toezicht door de rechter-commissaris dat toewijzing van de gevorderde ver- en geboden het systeem van de Faillissementswet op ontoelaatbare wijze zou doorkruisen. Ook die vorderingen worden om die reden afgewezen. Dat dit de uitkomst is in deze casus, waar dezelfde vorderingen in de vorm van verzoeken ook voorliggen bij de rechter-commissaris in het kader van een procedure ex artikel 69 Fw, is begrijpelijk. Aan dat begrip draagt bij dat de vorderingen van Visser betrekking hebben op de handelswijze van de curator, namelijk dat niet tegen het hoogste bod en de gunstigste voorwaarden zou zijn verkocht. Het is evenwel goed om te beseffen dat, anders dan de formulering van de

voorzieningenrechter in r.o. 5.11 misschien suggereert, de verhouding tussen de reguliere rechtsgang van bijvoorbeeld het kort geding en de 69-procedure niet steeds afgebakend is (zie Verstijlen in: *GS Faillissementswet*, art. 69 Fw, aant. 16 en ook *Wessels Insolventierecht IV* 2020/4235a en daar aangehaalde rechtspraak). Het snijvlak lijkt met name te liggen waar het gaat om individuele belangen, waarvoor artikel 69 Fw geen soelaas biedt, en dus andere rechtsmiddelen beschikbaar zouden moeten zijn.

J.O. Bijloo, april 2023

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 16-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:1401

Zaaknummer: C/05/415511 / KG ZA 23-58

Rechters: G.J. Meijer

Advocaten: M.M. van der Marel en M. Vos

Wetsartikelen: 69 Fw, 438 Rv en 843a Rv

RECHTSPRAAK

Vader en dochter aansprakelijk voor het boedeltekort van een transportbedrijf en oplegging bestuursverbod

Het Hof Arnhem-Leeuwarden oordeelt dat het prijsgeven van de aandelen en de onderneming en het wegdoen van de administratie leiden tot bestuurdersaansprakelijkheid en een bestuursverbod.

Appellante ('dochter') was vanaf de oprichting in 2013 bestuurder en enig aandeelhouder van [Naam 1] Holding B.V. ('Holding'). Holding was op haar beurt bestuurder en enig aandeelhouder van [Naam 1] Transport B.V. ('Transport'). In november 2018 is dochter uitgeschreven in het handelsregister als bestuurder van Holding en werd appellant ('vader') bestuurder van Holding. In december 2018 zijn alle aandelen in Holding verkocht voor een niet bepaalde prijs aan AIT Vedan. Appellanten hebben in november/december 2018 allerlei vermogensbestanddelen aan AIT Vedan afgestaan. De aandelen zijn echter nooit bij de notaris overgedragen.

In september 2019 is Transport failliet gegaan. De jaarrekening over 2017 is nooit gepubliceerd en vader heeft de administratie van Transport weggegooid. De curator heeft vader en dochter aansprakelijk gesteld wegens onbehoorlijke taakvervulling. De rechtbank heeft de vordering van de curator toegewezen en hun verder een bestuursverbod van vijf jaar opgelegd. Vader en dochter leggen in hoger beroep het hele geschil opnieuw voor.

Het hof oordeelt dat dochter nooit door de algemene vergadering is ontslagen als bestuurder van Holding, en dat het enkel uitschrijven in het handelsregister er niet voor heeft gezorgd dat dochter geen bestuurder meer is. Vader is daarnaast aan te merken als feitelijk bestuurder van Transport sinds november 2018, aldus het hof. Het hof oordeelt dat vader en dochter de onderneming zonder deskundige bijstand of advies hebben verkocht aan AIT Vedan. Dit was een onbekende koper voor zowel vader als dochter. Daarbij hebben zij geen koopprijs opgenomen in de koopovereenkomst en niet uitgelegd hoe zij tot het sluiten van de overeenkomst zijn gekomen. Dat AIT Vedan gevestigd was aan een voor vrachtwagens onbereikbaar zomerhuisje was vader en dochter ook niet opgevallen. Na de verkoop hebben vader en dochter allerlei vermogen en zaken van Transport afgestaan aan AIT Vedan, zonder

dat de aandelen ooit daadwerkelijk zijn overgedragen. Door de onderneming zo prijs te geven aan een onbekende, hebben dochter als formeel bestuurder en vader als feitelijk bestuurder van Transport hun taak kennelijk onbehoorlijk vervuld.

Verder oordeelt het hof dat vader de administratie van transport heeft weggegooid. De stelling van vader dat hij dit deed na (bedreiging met) mishandeling en afpersing door handlangers van AIT Verdan acht het hof niet aannemelijk. Zonder inzage van de administratie kan niet worden aangevoerd dat deze behoorlijk was gevoerd en op orde was. Ook om deze reden hebben de bestuurders hun taak onbehoorlijk vervuld. Daarbij is het onbehoorlijk bestuur volgens het hof een belangrijke oorzaak van het faillissement.

Naast de aansprakelijkheid voor het faillissementstekort, krijgt zowel vader als dochter een bestuursverbod opgelegd voor de duur van vijf jaar op basis van artikel 106a lid 1 sub a Fw, omdat vader al eerder een bedrijf vlak voor faillissement op een ondeugdelijke wijze had overgedragen door middel van een aandelen- en bestuursoverdracht. De dochter was ook daar betrokken geweest en was daarvan in ieder geval van op de hoogte.

S. Zonneveld, april 2023

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:2626

Zaaknummer: 200.306.680

Rechters: Ch.E. Bethlem, D.M.I. de Waele en A.W. Steeg

Advocaten: L. van der Wijngaart

Wetsartikelen: 2:248 BW, 106a FW, 2:248 BW en 106a FW

RECHTSPRAAK

**Beroep op artikel 358a Fw mogelijk na verlening schone lei
maar voor formeel einde WSNP**

***Na verlening schone lei, maar voor formeel einde WSNP-regeling is
een beroep op artikel 358a Fw om de schone lei te ontnemen mogelijk.***

Deze uitspraak betreft een arrest van de Hoge Raad waarbij sprake is van cassatie in het belang der wet. De uitspraak ziet op het volgende. Aan twee schuldenaren is na het doorlopen van een WSNP-regeling de schone lei ex artikel 354 Fw verleend. Nadien – maar voor het verbindend worden van de slotuitdelingslijst – is de bewindvoerder ervan op de hoogte gekomen dat de schuldenaren gedurende de looptijd van hun regeling een belastingteruggaaf niet hebben gemeld en bewust hebben achtergehouden om daarmee een nota van een garage te voldoen, terwijl deze teruggaaf gelet op het in de regeling vastgestelde vrij te laten bedrag aan de boedel toekwam. De bewindvoerder heeft daarop de rechtbank verzocht de schone lei te ontnemen aan de schuldenaren. In eerste aanleg is het verzoek gehonoreerd. In hoger beroep is het vonnis van de rechtbank vernietigd.

In deze zaak is bijzonder dat er al een uitspraak op grond van artikel 354 Fw is gedaan en dat daardoor tussentijdse beëindiging van de regeling op grond van artikel 350 Fw niet meer mogelijk is, maar dat tegelijkertijd nog geen sprake is van een formeel einde van de regelingen als bedoeld in artikel 356 lid 2 Fw. Artikel 358a Fw, op grond waarvan na het einde van een WSNP-regeling de schone lei kan worden ontnomen, is daarmee (nog) niet van toepassing. Er lijkt dus een vacuüm te ontstaan na de verlening van de schone lei. De Hoge Raad maakt aan dat vacuüm een einde en oordeelt dat artikel 358a Fw ruim moet worden uitgelegd. Materieel is volgens de Hoge Raad na een uitspraak als bedoeld in artikel 354 Fw waarin de schone lei wordt verleend, sprake van een situatie als waarvoor artikel 358a Fw is bedoeld. Belanghebbenden kunnen daarom voordat een WSNP-regeling formeel tot een einde is gekomen, maar nadat de schone lei is verleend, een beroep doen op het artikel.

W.T.N. Vlasveld, april 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:455

Zaaknummer: 22/03125

Rechters: M.J. Kroeze, T.H. den Tanja-van Broek, C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide en G.C. Makkink

Wetsartikelen: 354 Fw, 350 Fw en 358a Fw

RECHTSPRAAK

Om te kwalificeren als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW is geen uitsluiting van het formele bestuur vereist

De feitelijk beleidsbepaler moet zich ten minste een deel van de bestuursbevoegdheid hebben toegeëigend, en op die manier het beleid hebben bepaald of mede hebben bepaald als ware hij bestuurder.

Red Dragon BV is op 20 januari 2014 opgericht en had tot doel om een groot restaurant te bouwen. Daartoe moest een pand worden gebouwd. De Rabobank trad voor het project als financier op. Eiseres onderhield het contact met de Rabobank. Van belang daarbij is dat het de bedoeling was dat een van de oprichters van de bv, Stichting Enalmei, mede zou bijdragen aan de financiering van het project. In dat kader heeft eiseres bankafschriften aan de Rabobank gezonden waaruit zou blijken dat de stichting een bijdrage leverde aan Red Dragon BV. Ook heeft eiseres facturen van bouwbedrijf Kreeft BV aan Red Dragon BV aan de Rabobank gezonden. Dit alles vond plaats in november 2014. Op 24 december 2014 is eiseres benoemd tot enig bestuurder van Red Dragon BV.

In mei 2015 is het restaurant uiteindelijk geopend voor het publiek, waarna de vennootschap in december 2016 failliet is verklaard. Voorts is gebleken dat de bankafschriften en de facturen vervalst waren. De curator heeft eiseres aangesproken op de voet van artikel 2:248 BW. Zij heeft zich tegen deze aansprakelijkstelling verweerd door aan te voeren dat haar geen onbehoorlijk bestuur kan worden verweten omdat zij voor 24 december 2014 nog geen statutair bestuurder was en ook geen feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW. Het hof heeft overwogen dat eiseres wel degelijk kwalificeerde als feitelijk beleidsbepaler voor 24 december 2014.

In cassatie staat de vraag centraal of het hof daarbij de juiste toets heeft aangelegd, nu in de parlementaire geschiedenis overwogen zou zijn dat daarvoor sprake zou moeten zijn van feitelijke terzijdestelling van het bestuur. De Hoge Raad overweegt:

'Of iemand het beleid van een vennootschap heeft bepaald of mede heeft bepaald als ware hij

bestuurder, en dus kan worden aangemerkt als feitelijk beleidsbepaler in de zin van art. 2:248 lid 7 BW, is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Met de zinsnede in de wetsgeschiedenis dat een feitelijke terzijdestelling van het formele bestuur vereist is om iemand als 'beleidsbepaler als ware hij bestuurder' te kunnen aanmerken, is kennelijk niet beoogd tot uitdrukking te brengen dat de feitelijk beleidsbepaler moet hebben bestuurd in plaats en met uitsluiting van het formele bestuur. Daarmee is tot uitdrukking gebracht dat de feitelijk beleidsbepaler zich ten minste een deel van de bestuursbevoegdheid moet hebben toegeëigend, en op die manier het beleid heeft bepaald of mede heeft bepaald als ware hij bestuurder. Uit het woord 'mede' in art. 2:248 lid 7 BW kan worden afgeleid dat van zodanige beleidsbepaling ook sprake kan zijn in de situatie dat daarnaast een of meer formele bestuurders hun taken als bestuurder bleven uitoefenen.'

Daarmee heeft het hof niet de verkeerde maatstaf aangelegd en kan het arrest in stand blijven.

Redactie, april 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-03-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:445

Zaaknummer: 21/04876

Rechters: M.J. Kroeze, C.H. Sieburgh, H.M. Wattendorff, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: J.W. de Jong en K. Aantjes

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurders zorgonderneming aansprakelijk voor het tekort in het faillissement

De (indirect) bestuurders van een zorgvennootschap zijn aansprakelijk voor het boedeltekort. Het bestuur heeft een verlieslatende onderneming gekocht zonder de koopprijs deugdelijk te onderbouwen; de vennootschap heeft onverplicht een lening en een rekening-courantschuld afgelost en het bestuur heeft nagelaten een bedrag dat terugbetaald moest worden aan het zorgkantoor te separeren.

In deze procedure stelt de curator van een zorgonderneming ('de failliet') het bestuur aansprakelijk op de voet van artikel 2:248 BW. De failliet was opgericht in 2013 en heeft in 2014 de inventaris, medewerkers en zorgactiviteiten overgenomen van een stichting voor een koopprijs van € 325.000. De failliet hield zich tot aan het faillissement in 2016 bezig met het verlenen van Wlz-zorg. De failliet had een zorgcontract met Zilveren Kruis ('het zorgkantoor') voor de vergoeding van deze zorg, waarin in lijn met de NZa-normen was afgesproken dat het zorgkantoor niet verplicht is om overproductie te vergoeden. Tussen de failliet en het zorgkantoor liep een discussie over de vergoeding van de zorgactiviteiten in 2013 en 2014. Het zorgkantoor heeft na het uitvoeren van een materiële controle ook verschillende onrechtmatige declaraties teruggevorderd. De bestuurders stellen dat het faillissement niet is veroorzaakt door onbehoorlijk bestuur, maar door een onrechtmatig conservatoir beslag van het zorgkantoor. De bestuurders hebben het zorgkantoor ook in vrijwaring opgeroepen.

De rechtbank oordeelt op basis van een aantal verwijten dat sprake is geweest van onbehoorlijk bestuur. Het bestuur heeft namelijk (i) de failliet verbonden om een koopprijs te betalen voor een verlieslatende onderneming die het niet deugdelijk kon onderbouwen en die feitelijk neerkwam op het aanzuiveren van het negatief eigen vermogen van de stichting als verkoper, (ii) de failliet heeft onverplicht een lening in verband met de koopprijs en een rekening-courantschuld afgelost, en (iii) het bestuur heeft nagelaten een bedrag waarvan het wist dat het zorgkantoor dit onverschuldigd had betaald te separeren of aan het zorgkantoor

terug te betalen. Hieruit volgt volgens de rechtbank – op basis van andere verwijten dan het rechtsvermoeden uit artikel 2:248 lid 2 BW – dat geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden op dezelfde manier zou hebben gehandeld.

Ten aanzien van een aantal andere verwijten oordeelt de rechtbank echter dat deze geen onbehoorlijk bestuur opleveren. Het schenden van de publicatieplicht – ondanks daartoe op de voet van artikel 2:394 BW te zijn verplicht – is in dit geval niet verwijtbaar, aangezien via een andere website de jaarcijfers wel zijn gepubliceerd. Ook de omstandigheid dat bij een materiële controle door het zorgkantoor is vastgesteld dat sprake is geweest van onrechtmatige declaraties, kan niet de conclusie dragen dat de failliet de administratie niet op orde had.

Met betrekking tot de vrijwaring oordeelt de rechtbank dat de conservatoire beslaglegging van het zorgkantoor weliswaar uiteindelijk de concrete aanleiding was voor het faillissement, maar dat dit niet wegneemt dat de failliet er door toedoen van het bestuur financieel zo slecht aan toe was.

De rechtbank concludeert dat alle bestuurders hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort van de failliet.

A.C. Frentz, april 2023

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-12-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:5221

Zaaknummer: C/16/514164 / HL ZA 20-363

Rechters: F.C. Burgers, S.C. Hagedoorn en J.H. van Woudenberg

Advocaten: L.E. van Leeuwen en A.C. van der Salm

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzet tegen faillietverklaring: niet gehandeld namens bv i.o.

Een natuurlijk persoon meent dat de aanvragers van het faillissement geen vordering op hem hebben, omdat hij zou hebben gehandeld namens een bv i.o. De rechtbank oordeelt dat dit niet het geval is. Daar komt bij dat de rechtshandeling niet door een vennootschap is bekrachtigd.

Een natuurlijk persoon die op verzoek van N.V. ADO Den Haag en ADO Hospitality & Events B.V. (gezamenlijk 'ADO') in staat van faillissement is verklaard, stelt verzet in tegen de faillietverklaring. Volgens de schuldenaar heeft hij namens een besloten vennootschap in oprichting een overeenkomst gesloten met ADO, zodat ADO geen vordering heeft op hem maar op de (uiteindelijk opgerichte) bv. De rechtbank gaat hier niet in mee. De schuldenaar heeft niet kenbaar gemaakt namens een bv i.o. te handelen. Daarnaast is niet gebleken dat een uiteindelijk opgerichte vennootschap de rechtshandeling heeft bekrachtigd. Omdat de schuldenaar de vorderingen van ADO niet kan betalen, verklaart de rechtbank het verzet ongegrond.

H.J. de Kloe, april 2023

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-04-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:4775

Zaaknummer: C/09/23/69 F

Rechters: R.G.C. Veneman

Advocaten: A.C.E.G. Cordesius en I.G.E. Muller

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 2:203 BW

RECHTSPRAAK

Belastingdienst weigert medewerking aan buitengerechtelijk akkoord; misbruik van recht?

Terughoudendheid geboden bij vorderingen tot medewerking aan een buitengerechtelijk akkoord. Slechts onder zeer bijzondere omstandigheden kan schuldeiser tot medewerking worden bevolen. Schuldenaar moet aantonen dat weigering onredelijk is.

Deze zaak betreft een kortgedingprocedure waarin werd gevorderd dat de Belastingdienst zou worden veroordeeld tot medewerking aan een buitengerechtelijk crediteurenakkoord.

Eiser in deze zaak was DermaClinic B.V. Deze onderneming is in financiële problemen geraakt en probeert een faillissement te voorkomen door op verschillende manieren te herstructureren. Er is besloten tot sanering van de bestaande schuldenlast door middel van een buitengerechtelijk crediteurenakkoord. Tegelijkertijd was het de bedoeling dat de lopende kosten zodanig werden gesaneerd dat de cashflow op termijn weer positief zou worden. Vervolgens zou de onderneming van DermaClinic worden samengevoegd met een andere onderneming.

Nadat het door DermaClinic aangeboden akkoord was aanvaard door haar concurrente crediteuren, heeft DermaClinic een verzoek tot gedeeltelijke kwijtschelding van belastingsschulden ingediend bij de Belastingdienst. Aan de Belastingdienst werd hetzelfde percentage aangeboden, te weten 16,4%. De Belastingdienst stemt hier echter niet mee in. DermaClinic stelt zich op het standpunt dat de Belastingdienst daarmee misbruik maakt van zijn bevoegdheid.

De voorzieningenrechter overweegt dat terughoudendheid geboden is bij vorderingen tot medewerking aan een buitengerechtelijk akkoord. Slechts onder zeer bijzondere omstandigheden kan sprake zijn van een daartoe strekkend bevel aan een schuldeiser. Het is aan DermaClinic om aannemelijk te maken dat de Belastingdienst in redelijkheid niet tot weigering van instemming met het akkoord heeft kunnen komen.

De Belastingdienst heeft de weigering gegrond op een interne beleidsregel, de Tijdelijke

instructie saneringen. Daarin worden diverse voorwaarden gesteld voor instemming met een buitengerechtelijk akkoord. Onder meer is een eis dat de onderneming na sanering levensvatbaar is. De levensvatbaarheid wordt verondersteld wanneer op dat punt een positieve verklaring van een accountant wordt overgelegd. Dat heeft DermaClinic gedaan maar omdat er 'omvangrijke fiscale belangen' zijn, stond het de Belastingdienst vrij om de levensvatbaarheid nader te onderzoeken. Vervolgens kwam er een kink in de kabel.

De eis van levensvatbaarheid moet namelijk zo worden uitgelegd dat de onderneming na sanering *zelfstandig* levensvatbaar moet zijn. Daarvan lijkt bij DermaClinic geen sprake te zijn nu het de bedoeling is dat de onderneming na sanering wordt samengevoegd met een andere onderneming. DermaClinic zal dus niet als zelfstandige entiteit blijven bestaan. Om deze reden heeft de Belastingdienst medewerking aan het buitengerechtelijk akkoord geweigerd.

DermaClinic heeft hier nog tegen ingebracht dat de Belastingdienst het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. De Belastingdienst zou al veel eerder hebben geweten van de geplande bedrijfsovername maar daar nooit eerder een punt van hebben gemaakt. De Belastingdienst heeft echter onweersproken gesteld dat zij pas bij het indienen van het kwijtscheldingsverzoek over het volledige dossier beschikte zodat toen pas een voldragen oordeel kon worden gegeven.

Tot slot voert DermaClinic nog aan dat de weigering van de Belastingdienst verstekkende gevolgen zal hebben voor haar onderneming en dat de crediteuren bij een faillissement minder zullen ontvangen dan bij het aangeboden buitengerechtelijke akkoord. Dit maakt echter nog niet dat de Belastingdienst misbruik van recht maakt door medewerking aan het akkoord te weigeren.

De voorzieningenrechter komt dus tot de conclusie dat de Belastingdienst niet kan worden gedwongen om in te stemmen met het buitengerechtelijk akkoord. De vorderingen van DermaClinic worden afgewezen.

K.C.S. Meekes, april 2023

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 24-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2023:1152

Zaaknummer: C/18/221350 / KG ZA 23-48

Rechters: P.J. Duinkerken

Advocaten: R.M. Leeuwenburgh en M.L.M. Bindels

Wetsartikelen: 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Op basis van een naar Duits recht na beslaglegging verkregen pandrecht kan de beslaglegger zich met voorrang verhalen op de executieopbrengst van de geëxecuteerde zaken

Een schuldeiser legt, op basis van een Europese executoriale titel, executoriaal beslag op zaken die zich in Nederland bevinden maar behoren tot het vermogen van een Duitse schuldenaar. Daarmee verkrijgt de beslaglegger naar Duits recht een pandrecht op de beslagen zaken. Als ten aanzien van de schuldenaar in Duitsland een insolventieprocedure (faillissement) wordt geopend, kan de beslaglegger het verkregen pandrecht ook dan te gelde maken en komen hem de executieopbrengsten toe, op basis van een ‘Absonderungsrecht’ naar Duits insolventierecht.

In deze zaak staat de vraag centraal of een schuldeiser een *Absonderungsrecht* geldend kan maken en of derhalve de opbrengst van drie bij executie verkochte zeiljachten aan hem toekomt. Bij die vraag is van belang wie eigenaar is van de zeiljachten. Volgens appellant zijn de zeiljachten eigendom van een in Duitsland failliet verklaarde persoon (‘failliet’). Dit faillissement dateert van oktober 2018. Appellant is schuldeiser van failliet en heeft in september 2016 executoriaal beslag doen leggen op de jachten. Dat deed hij op basis van een (gewaarmerkte) Europese executoriale titel. Derhalve meent appellant dat hem een beroep toekomt op een zogeheten *Absonderungsrecht* (een recht tot afscheiding) naar Duits insolventierecht. Daarmee zou hij zich met voorrang en zonder de afwikkeling van het faillissement te hoeven afwachten kunnen verhalen op de executieopbrengst.

Geïntimeerde, Jachthaven Lemmer Vastgoed B.V. (‘Lemmer’), stelt dat zij (en niet failliet) eigenaar is van de zeiljachten, waardoor appellant geen *Absonderungsrecht* toekomt. Het eigendomsrecht van Lemmer zou blijken uit twee koopovereenkomsten tussen Lemmer en failliet, daterend van 29 januari 2015 respectievelijk 9 februari 2015. Over deze tweede

overeenkomst heeft failliet verklaard dat hij deze – onder dreiging van strafrechtelijke aangifte door Lemmer – pas anderhalf jaar later heeft ondertekend.

Appellant betwist dat Lemmer eigenaar is, omdat sprake zou zijn (ongeldige) fiduciaire eigendomsverkrijging. Het hof oordeelt dat inderdaad *geen* sprake is van een geldige titel tot overdracht, aangezien sprake is van fiduciaire overdracht (art. 3:84 BW). Daartoe neemt het hof in aanmerking dat onduidelijkheid bestaat over de opeisbaarheid en wijze van betaling van de koopprijs. De koopprijs zou namelijk pas opeisbaar zijn nadat failliet de jachten niet meer voor Lemmer zou verhuren en de koopsom zou – volgens de eerste overeenkomst – worden betaald door verrekening. Bij nadere overeenkomst is bepaald dat de koopprijs zou worden betaald zonder verrekening. Betaling is echter uitgebleven. Daarnaast neemt het hof in aanmerking de wijze van totstandkoming van de koopovereenkomsten: de strafrechtelijke dreiging en de (veel) latere ondertekening. Deze omstandigheden in ogenschouw genomen, was het volgens het hof niet daadwerkelijk de bedoeling om de jachten aan Lemmer in eigendom over te dragen. Failliet is dus eigenaar (gebleven) van de zeiljachten.

Vervolgens komt het hof toe aan de vraag of appellant zich, als schuldeiser van failliet, met voorrang kan verhalen op de executieopbrengst van de zeiljachten door middel van een beroep op het *Absonderungsrecht*. Op grond van de Duitse faillissementswet dient de curator het gehele vermogen van de failliet dat tot de faillissementsboedel behoort direct in bezit en beheer te nemen. Een *Absonderungsrecht* geeft een schuldeiser in bepaalde gevallen het recht om zich met voorrang op de opbrengst van een zaak te verhalen, bijvoorbeeld als de curator – zoals in dit geval – een zaak niet in zijn bezit heeft. Daarnaast verkrijgt een schuldeiser, op grond van Duits civiel procesrecht, door beslaglegging een pandrecht op de beslagen zaak, welk pandrecht ook in faillissement geldt indien het beslag eerder is gelegd dan één maand voorafgaand aan een faillissementsverzoek.

In eerste aanleg oordeelde de rechtbank dat het gelegde beslag een Nederlands beslag is, waardoor een pandrecht noch een *Absonderungsrecht* is ontstaan. Het hof oordeelt anders. Appellant komt een beroep op het *Absonderungsrecht* toe, mede omdat de gevolgen van het faillissement en van genomen executiemaatregelen worden beheerst door Duits recht, ex artikel 7 (lid 2 sub f) Verordening (EU) 2015/484 (IVO). Derhalve zal Lemmer moeten gedogen dat de executieopbrengst wordt verdeeld onder de beslagleggers conform de wettelijke executiebepalingen.

Voor het oordeel van het hof over de vorderingen tot schadevergoeding op grond van onrechtmatige daad wegens waardeverlies, depotkosten en bewaarkosten, wordt verwezen naar de overwegingen in het arrest vanaf r.o. 6.25.

R.J.H Berghuis, april 2023

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:2513

Zaaknummer: 200.265.991

Rechters: R.E. Weening, M. Aksu en D.J. Keur

Advocaten: J.C. van Zuethem en K.C. Adam

Wetsartikelen: 3:84 BW, 7 IVO 2015 en 8 IVO 2015

RECHTSPRAAK

Hof laat omzetting surseance in faillissement in stand

De (erkende) schulden zijn fors hoger dan het actief, terwijl de schuldenaar een deel van het actief wil gebruiken voor de voortzetting van een procedure die geen actief voor de schuldenaar kan opleveren. Een voorgenomen akkoord is onvoldoende concreet.

De rechtbank Rotterdam heeft de surseance van betaling van Beheer- en Beleggingsmaatschappij Bela B.V. ('Bela') omgezet in een faillissement omdat geen sprake zou zijn van het vooruitzicht dat Bela na verloop van tijd haar schuldeisers zal kunnen bevredigen (art. 242 lid 1 sub 5 Fw) en Bela verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. Bela stelt hoger beroep in tegen deze beslissing. Volgens haar vallen dividenduitkeringen vrij ter hoogte van € 1,9 miljoen. Met deze bedragen kan een procedure tegen Citadel worden voortgezet en een akkoord worden aangeboden. Een gelieerde vennootschap is bereid € 200.000 beschikbaar te stellen voor een akkoord.

Bela heeft vijf onbetwiste schuldeisers met vorderingen van bijna € 7 miljoen. Citadel heeft een vordering ingediend van € 29 miljoen, maar die vordering is betwist. Het actief bestaat uit een aanspraak op dividenduitkeringen van € 1,9 miljoen, een (aan een schuldeiser verpande) vordering op de bestuurder van Bela ter hoogte van € 3,225 miljoen, een (mogelijke) aanspraak op € 150.000 en een aantal deelnemingen die kennelijk weinig waarde vertegenwoordigen.

Het hof overweegt dat er onvoldoende actief is om de erkende schuldeisers te voldoen. Het is de bedoeling met de vrij te vallen dividenduitkeringen onder andere een lopende procedure tegen Citadel te bekostigen, terwijl er geen vooruitzicht is dat Bela nog vermogen verwerft. Het voorgenomen akkoord is onvoldoende concreet en het is onvoldoende aannemelijk geworden dat schuldeisers beter af zijn bij een voortzetting van de surseance ten opzichte van een faillissement. Het hof laat de beslissing van de rechtbank daarom in stand.

H.J. de Kloe, april 2023

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-01-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:552

Zaaknummer: 200.319.798/01

Rechters: M.D. Ruizeveld, J.S. Honée en J.A. Terstegge

Advocaten: R.G. Roeffen

Wetsartikelen: 242 Fw

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid voor boedeltekort en bestuursverbod wegens gebrekkige administratie

Bestuursaansprakelijkheid voor boedeltekort op grond van artikel 2:248 lid 2 BW wegens gebrekkige administratie die voorafgaand aan faillissement zelfs aanleiding gaf tot boekenonderzoek door de Belastingdienst en een inval van de FIOD.

In de procedure die onderwerp vormt van deze update gaat het hoofdzakelijk om de vraag of de middellijk bestuurder ('de bestuurder') hoofdelijk aansprakelijk is voor de boedeltekorten in de faillissementen van een tweetal gefailleerde besloten vennootschappen die zich in de detailhandel begaven. De door de curator aangevoerde grondslag voor aansprakelijkheid is kennelijk onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:248 BW wegens schending van de administratie- en deponeringsplicht.

De administratie van de gefailleerde vennootschappen was zodanig beperkt dat de Belastingdienst naar aanleiding van een boekenonderzoek heeft geconcludeerd dat de administratieve organisatie in zijn geheel onbetrouwbaar is en niet zodanig is ingericht dat daaruit te allen tijde de rechten, verplichtingen en de voor de heffing van belang zijnde gegevens kunnen worden afgeleid.

Naar aanleiding van het boekenonderzoek heeft zowel de curator als de Belastingdienst vragen gesteld over de administratie. Die zijn (grotendeels) onbeantwoord gebleven. De Belastingdienst heeft daarom naheffingen en vergrijpboetes wegens grove schuld en opzet opgelegd. Daarnaast heeft de FIOD een inval gedaan op de kantoren van gelieerde bedrijven ter inbeslagname van de administratie van de gefailleerde bedrijven.

De bestuurder voert de inbeslagname van de administratie aan als reden waarom de administratie niet compleet zou zijn en vragen niet konden worden beantwoord. Daarmee maakt de rechtbank echter vlug korte metten. Ook voorafgaand aan de inbeslagname kon de bestuurder namelijk geen duidelijkheid verschaffen over gestelde vragen, terwijl de administratie dusdanig onduidelijk was dat dit aanleiding gaf tot vragen van de

Belastingdienst en de curator. Zo stond de voorraad in de boeken voor een bedrag van € 2.028.190, terwijl er volgens de bestuurder een voorraad aanwezig was van € 154.954. Een verdere onduidelijkheid zat in de contante geldstromen. Van een door de Belastingdienst geconstateerde contante geldstroom van in totaal € 1.373.562 kon slechts een bedrag van € 1.021.636 worden verklaard.

De rechtbank overweegt in het kader van voorgaande dat onweerlegbaar vaststaat dat de bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en dat weerlegbaar wordt vermoed dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. Ter weerlegging van dit vermoeden verwijst de bestuurder naar de overname van een aantal andere vennootschappen, de daaraan gelieerde problemen en een algehele malaise in de detailhandel. Ten aanzien van deze punten stelt en onderbouwt de bestuurder niet op welke wijze dit belangrijke oorzaken zijn van de faillissementen. Daardoor kan volgens de rechtbank niet worden gesproken van andere feiten en omstandigheden die tot het faillissement hebben geleid en is de bestuurder aansprakelijk voor de boedeltekorten.

De curator heeft ook een bestuursverbod gevorderd. Volgens de rechtbank is aan de voorwaarden daarvoor voldaan omdat door de aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW is voldaan aan de voorwaarde van artikel 106 lid 1 sub a Fw. Daarnaast is ook voldaan aan de voorwaarde van artikel 106 lid 1 sub e Fw omdat de Belastingdienst meerdere vergrijpboetes heeft opgelegd. Daarbij komt dat de bestuurder in ernstige mate is tekortgeschoten in zijn informatie- en medewerkingsverplichting zoals bedoeld in artikel 105 en 105a Fw waardoor ook is voldaan aan de voorwaarde van artikel 106a lid 1 sub c Fw.

De rechtbank legt een bestuursverbod op voor de maximale duur van vijf jaar. Voor de duur van het bestuursverbod speelt mee dat er meerdere gronden zijn voor oplegging van het bestuursverbod, maar ook de ernst van de verwijten. Daar komt bij dat de bestuurder al bij meerdere gefailleerde bedrijven betrokken is geweest als bestuurder waarbij hem een ernstig verwijt treft van die faillissementen.

M.Y.J. Smeets, april 2023

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:3858

Zaaknummer: C/16/494936 / HL ZA 20-17

Rechters: F.C. Burgers, S.C. Hagendoorn en B.G.W.P. Heijne

Advocaten: E.P. Pandelitschka en Y. Benjamins

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Vordering uit hoofde van verbeurde dwangsommen kan gelden als steunvordering

Het faillissement van TWI is in eerste aanleg uitgesproken. In hoger beroep kan geen beroep meer worden gedaan op de steunvorderingen die in eerste aanleg zijn aangevoerd, maar na de zitting in hoger beroep is summierlijk gebleken dat de Vlaamse overheid een vordering heeft op TWI uit hoofde van verbeurde dwangsommen. Artikel 611e Rv verzet zich er volgens het hof niet tegen dat een dergelijke vordering dient als steunvordering.

Een Belgische vennootschap, HTC-Wallonie S.A. ('HTC'), heeft het faillissement aangevraagd van Turner Waste Intermediate B.V. ('TWI'). De rechtbank heeft het faillissement uitgesproken. TWI komt tegen de faillietverklaring in beroep. TWI stelt dat zij een verrekenbare tegenvordering heeft op HTC. Verder meent TWI dat geen sprake is van pluraliteit van schuldeisers.

Het hof laat het faillissement van TWI in stand. De vermeende verrekenbare tegenvordering is onvoldoende onderbouwd. De steunvorderingen die in eerste aanleg zijn aangevoerd, bestaan (inmiddels) niet (meer). Met Swartjes Transport B.V. is een kwijtingsovereenkomst gesloten en bij de Belastingdienst stonden fiscale vorderingen onjuist geregistreerd. De curator heeft geen administratie ontvangen van TWI, zodat ook daaruit geen steunvordering volgt.

Wel heeft na de mondelinge behandeling de Vlaamse overheid een vordering ingediend bij de curator van ongeveer € 260.000 vanwege verbeurde dwangsommen op basis van een bestuurlijke maatregel. TWI heeft de bestuurlijke maatregel niet ontkend, maar wel de verschuldigdheid van dwangsommen. Bij gebrek aan voldoende onderbouwing gaat het hof voorbij aan dit verweer. Van de steunvordering van de Vlaamse overheid is summierlijk gebleken. Artikel 611e lid 2 Fv verzet zich er naar het oordeel van het hof niet tegen dat een vordering uit hoofde van dwangsommen wordt gebruikt als steunvordering.

H.J. de Kloe, april 2023

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-03-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:2519

Zaaknummer: 200.323.078

Rechters: M.P.M. Hennekens, Ch.E. Bethlem en H.M.L. Dings

Advocaten: S. Rorije en D.F. Fransen

Wetsartikelen: 611e Rv en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Homologatie WHOA-akkoord van drie groepsvennootschappen

Homologatie van een WHOA-akkoord ex artikel 383 lid 1 Fw. Drie verzoeken tot homologatie die gezamenlijk behandeld worden door de rechtbank.

A, B, C en D (vier bv's) vormen gezamenlijk een groep die actief is in de zorgsector. A is de holding en houdt de aandelen in de drie werkmaatschappijen. Vanuit B wordt de zorg geleverd. In C zijn aan de zorg verbonden activiteiten, zoals een restaurant, ondergebracht. In D is de exploitatie van een zorghotel ondergebracht. De verschillende bv's binnen de groep bieden apart van elkaar een akkoord aan de schuldeisers aan.

Het akkoord van de holding, A, wordt geaccepteerd door 100% van de stemgerechtigde schuldeisers, waarmee het akkoord verbindend is geworden en homologatie niet nodig is. Op 18 oktober 2022 hebben B en C bij de rechtbank Amsterdam en D bij de rechtbank Limburg een startverklaring gedeponneerd. Op 9 maart 2023 hebben B, C en D de rechtbank Amsterdam verzocht kennis te nemen van alle verzoeken en de aangeboden akkoorden te homologeren.

Verzoekers hebben de activa, de vereffeningsswaarde en de reorganisatiewaarde laten berekenen door gespecialiseerde deskundigen. Rabobank blijft buiten het akkoord, omdat zij volledig geseceureerd is.

Uit de stemverslagen blijkt dat alle klassen hebben ingestemd met het voorstel. Met tegenstemmers in de drie verschillende akkoorden (één in akkoord van B; twee in akkoord van C en twee in akkoord van D), hoewel hiermee goed contact is onderhouden, zijn de verzoekers genoodzaakt het akkoord aan deze tegenstemmers te laten opleggen door middel van een verzoek aan de rechtbank om het akkoord te laten homologeren ex artikel 383 lid 1 Fw.

De rechtbank willigt het verzoek van de verzoekers in en behandelt de akkoorden gezamenlijk. Bij de beoordeling van de akkoorden stelt de rechtbank dat uit artikel 384 lid 1 Fw volgt dat een verzoek tot homologatie wordt toegewezen tenzij blijkt dat zich een van de in lid 2 genoemde afwijzingsgronden voordoet of wanneer een stemgerechtigde schuldeiser of

aandeelhouder met succes een beroep doet op een van de afwijzingsgronden die zijn opgenomen in de leden 3 en 4. Geen van de schuldeisers of aandeelhouders heeft in dit geval een afwijzingsverzoek ingediend of daadwerkelijk bezwaar gemaakt tegen homologatie. De rechtbank is daarom gehouden het verzoek uitsluitend te toetsen aan de afwijzingsgronden als vermeld in artikel 384 lid 2 Fw.

De rechtbank stelt vast dat verzoekers voldoende aannemelijk hebben gemaakt dat zij verkeren in een toestand waarin het aannemelijk is dat zij met het betalen van hun schulden niet zullen kunnen voortgaan. Door de rechtbank wordt vastgesteld dat sprake is geweest van een zuiver besluitvormingsproces; dat een redelijke termijn is gesteld; dat de stemgerechtigden naar behoren in kennis zijn gesteld van het onderhavige verzoek; dat de klassenindeling voldoet aan de vereisten zoals bedoeld in artikel 374 Fw en dat alle klassen, unaniem of in overgrote meerderheid, vóór de aangeboden akkoorden hebben gestemd. Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat de nakoming van de akkoorden voldoende is gewaarborgd.

Gelet op het bovenstaande wijst de rechtbank het verzoek toe, omdat niet is gebleken van gronden voor afwijzing van het verzoek tot homologatie.

W.P.IJ. Overgoor, april 2023

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-03-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:1681

Zaaknummer: C/13/730749 / FT RK 23/176, C/13/730751 / FT RK 23/177 en C/13/730752 / FT RK 23/178

Rechters: A.E. de Vos, J. Schreurs-van de Langemheen en M.D.E. Leppens

Advocaten: mr. J. van den Dolder

Wetsartikelen: 369 lid 8 Fw, 383 Fw en 384 Fw